

Arrest

nr. 66 657 van 15 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VAN STASSEL *loco* advocaat A.-S. ROGGHE en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 6 juli 2009 komt verzoekster, die beweert van Afghaanse nationaliteit te zijn, samen met haar echtgenoot, België binnen en dient een asielaanvraag in.

Op 13 december 2010 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij verzoekster zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Een gelijkaardige beslissing wordt genomen in hoofde van verzoeksters echtgenoot.

Op 14 januari 2011 stellen verzoekster en haar echtgenoot een beroep in tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 31 januari 2011 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij beide voornoemde beslissingen worden ingetrokken.

De Raad stelt de afstand van bovengenoemde gedingen vast bij arresten nrs. 57 433 en 57 434 van 7 maart 2011.

Op 29 april 2011 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing waarbij verzoekster zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Een gelijkaardige beslissing wordt genomen in hoofde van verzoeksters echtgenoot. Het beroep van verzoeksters echtgenoot is gekend bij de Raad onder het nummer 72 021.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Sikh van origine te zijn. U bent 28 jaar geleden geboren in de stad Jalalabad waar u in de wijk Purani Mundi woonde. U bent nooit naar school geweest. Vijf jaar geleden huwde u S.S. (...) (O.V. (...)), met wie u een dochter kreeg. Na uw huwelijk verhuisde u naar de 'parte man' tegenover de gurdwara. Toen op een dag u en uw vriendin door moslims aangevallen werden en uw vriendin werd ontvoerd, besloot u Afghanistan te verlaten. U en uw gezin ontvluchtten Afghanistan in juni 2009 om op 6 juli 2009 in België aan te komen, waar u dezelfde dag asiel aanvraagde.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven overeenkomen met de problemen die uw echtgenoot S.S. (...) in Afghanistan zou gehad hebben. Daar de asielaanvraag van uw echtgenoot op basis van bedrieglijke verklaringen werd afgewezen, kan u evenmin het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden.

De vaststellingen inzake de herkomst van uw echtgenoot worden overigens bevestigd door het merkwaardige feit dat u geen van de courante Afghaanse talen machtig bent. U legt het gehoor op het Commissariaat-generaal af in het Punjabi (dat gebezigd wordt in delen van Pakistan en India), maar het in Jalalabad overheersende Pashtou is u geheel vreemd (CGVS p.2.).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, (S.S.). Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij **arrest XXX van 15 september 2011** de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van (S.S.) verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De bestreden beslissing is gesteund op de volgende motieven:

Er dient te worden opgemerkt dat u de status van vluchteling of subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Allereerst dient opgemerkt dat de door u geschetste levensomstandigheden, met name uw verklaring dat u zowat uw ganse leven bent binnen gebleven, met zich meebrengen dat van u geen doorgedreven kennis kan verwacht worden van uw leefomgeving, m.n. de stad Jalalabad in Afghanistan. Echter, er dient in casu te worden opgemerkt dat u geen geloofwaardige verklaringen kan afleggen omtrent de

redenen waarom u zowat uw ganse leven zou zijn binnengebleven noch over uw levensomstandigheden in Afghanistan. Dit roept twijfels op omtrent uw achtergrond en herkomst. Zo zijn uw verklaringen over de reden waarom u steeds werd binnengehouden weinig aannemelijk. U schetst een situatie waarbij het u door uw vader verboden werd te gaan werken of zelfs maar het huis te verlaten. Gedurende dertig jaar, zo zegt u, verliet u amper uw woonplaats (CGVS p.3-4). Na de val van het Talibanbewind verliet u slechts het huis om 's morgens en 's avonds de straat over te steken en naar de gurdwara tegenover uw huis te gaan of soms om groenten te kopen in stalletjes die vlak naast deze gurdwara liggen (CGVS p.3-4). Uw leven binnenskamers beperkte zich tot zitten, slapen, eten, films bekijken en praten met uw vader na zijn terugkeer van de winkel, zo vertelt u (CGVS p.4). Deze bezigheden kunnen allesbehalve dagvullend genoemd worden, temeer daar u stelt dat u wel over een televisie beschikte maar het u niet interesseerde ernaar te kijken (CGVS p.7). U bracht uw hele leven in Afghanistan haast volledig in huis door omdat uw vader voor uw leven vreesde, zo zegt u. Zo mocht u niet gaan werken van uw vader omdat de mogelijkheid bestond dat de Taliban in de winkel geld kwam vragen en u zou doden indien u geen geld ter beschikking had. Deze vrees verhinderde uw vader echter niet om zelf te gaan werken (CGVS p.3). Dat een dergelijke angst om niet aan de vraag van de Taliban te kunnen voldoen u verhinderde een beroep uit te oefenen, is weinig waarschijnlijk aangezien u bovendien vertelt dat de Taliban steeds op voorhand waarschuwt het gevraagde bedrag klaar te leggen (CGVS p.8). Het is ook opvallend dat als uw echtgenote (die inderdaad net als u stelt dat u niet ging werken) gevraagd wordt of de Sikhs van uw 'parte man' doorgaans werkten, uit haar zeer spontane antwoord ("Waarom niet?") een vanzelfsprekendheid blijkt die botst met uw voorgehouden levensstijl en de situatie van de sikhs zoals u ze schetst (CGVS echtgenote p.3-4). Dat u haast uitsluitend binnenskamers bleef uit veiligheidsoverwegingen klemt ook met uw uitspraak dat u niet weet of er de laatste negen jaar Sikhs gedood zijn in Jalalabad (CGVS p.8). Indien u werkelijk steeds een leven van zeer grote beperkingen leidde omwille van een onveilige toestand, zou men verwachten dat u enigszins weet zou hebben over de veiligheidsincidenten die uw gemeenschap troffen. Dat u niet weet of er in deze periode mensen van uw gemeenschap werden gedood in Jalalabad, roept twijfels op bij uw bewering in deze stad te hebben verbleven. Dat u bovendien dertig jaar lang haast uitsluitend binnen de vier muren van uw woning doorbracht zonder op min of meer eenduidige manier aannemelijk te kunnen maken waarom u dan wel steeds binnen bleef en waar u zich in heel die periode dagelijks mee bezig hield, ondermijnt volledig uw aanspraken op een leven binnenskamers. Het lijkt er dan ook sterk op dat u ten aanzien van de asielinstanties een situatie schetst die niet overeenkomt met de werkelijkheid en u op deze wijze de asielinstanties wil verhinderen een onderzoek te verrichten naar uw herkomst.

In dit verband moeten ook uw weinig overtuigende uitspraken in verband met uw talenkennis onderstreept worden. Zo drukt u zich tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal in het Punjabi uit, maar u beweert, in beperkte mate, een aantal woorden en zinnen in het Dari te kennen. U zou deze hebben geleerd door andere mensen in de bazaar te hebben horen spreken (CGVS p.3,4). Afgezien van de vaststelling dat u hiermee duidelijk aangeeft geen enkele van de Afghaanse talen (Pashtou en Dari) te kunnen spreken, hetgeen uitermate merkwaardig is, is het opmerkelijk dat u in het hoofdzakelijk door Pashtouns bevolkte Jalalabad precies een aantal woorden in het Dari zou hebben geleerd. Het Pashtou blijkt u daarentegen helemaal niet meester te zijn (CGVS p.3). Voor iemand die zegt steeds in Jalalabad te hebben gewoond, is dit weinig geloofwaardig. Bovendien gaat uw uitspraak over de manier waarop u enkele zinnen Dari zou hebben geleerd, lijnrecht in tegen de door u geschetste levensomstandigheden: het lijkt immers weinig waarschijnlijk dat u de voornaamste woorden en zinnen in het Dari zou hebben geleerd, enkel door deze taal op de markt te hebben gehoord gedurende de zeldzame momenten dat u uw huis verliet. Ook dit roept vraagtekens op bij het door u voorgehouden profiel, uw achtergrond en over uw bewering in Afghanistan te hebben gewoond.

Verder kan u ook niet geloofwaardig aangeven waarom u, die steeds in penibele omstandigheden in Afghanistan woonde, niet eerder het voorbeeld van het overgrote deel van de Hindoes en Sikhs volgde, die de moeilijke levensomstandigheden reeds jaren eerder ontvluchtte. U stelt dat u wel praatte over naar het buitenland te gaan maar dat u het risico om alles achter te laten niet wou nemen. U hoopte en bleef wachten op een verbetering van de situatie, zo zegt u (CGVS p.4). Als u gevraagd werd wat u riskeerde te verliezen met een vertrek uit Afghanistan kan u enkel op een gehuurde winkel, die u zelf niet uitbaatte, en uw grootvader wijzen (CGVS p.5). Gezien de aanwezigheid van uw ouders in Afghanistan en het feit dat uw zus Afghanistan wel reeds eerder verliet, blijft het onduidelijk waarom u (gezien uw zeer besloten leven in erg moeilijke en vijandige omstandigheden) niet eerder Afghanistan ontvluchtte. De opgeworpen hoop op een verbetering van de situatie in Afghanistan kan ook geen verklaring bieden. Zo is het niet alleen eigenaardig dat u ondanks een leven van dertig jaar

waarin u door de algemene situatie nauwelijks de mogelijkheid zag uw huis te verlaten, nog steeds hoop koestert op een verbetering van de situatie. Ook is het tekenend dat de grootste verbetering voor de levensomstandigheden in Afghanistan, namelijk in de jaren direct na de val van het Talibanregime, u er evenmin toe aanzette uw huis te verlaten en een volwaardig leven te leiden. Uw uitspraak dat u steeds hoop koesterde op een betere toekomst in Afghanistan ziet zich ook ondermijnd door uw bewering dat de Sikhs reeds bij de verkiezingen van 2004 het geloof verloren hadden dat het ooit nog goed zou komen met Afghanistan (CGVS p.7). Indien de onveilige situatie in Afghanistan u werkelijk dertig jaar lang tot een haast ondergedoken leven veroordeelde, kan van u verwacht worden dat u duidelijk aangeeft waarom u niet eerder voor een vlucht uit deze onveilige situatie koos zoals zoveel Afghaanse geloofsgenoten u hebben voorgedaan.

Vanaf de machtsovername door de islamitische mujaheddin begin jaren negentig verlieten honderdduizenden Afghaanse hindoes en sikhs het land. Velen vestigden zich sindsdien bij hun geloofsgenoten in India en Pakistan. Ten tijde van de burgeroorlog ten tijde van de mujaheddin (1992-1996) en onder het extremistisch-islamitische Talibanregime (1995-2001) bleef slechts een zeer gering aantal hindoes en sikhs in Afghanistan wonen.

Uzelf stelt dat u vrijwel nooit buiten kwam omdat uw vader u dit verbood. Uw verklaringen omtrent uw gedwongen decennialange isolatie dienen door de asielinstanties onderzocht te worden. Indien immers blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de redenen of omstandigheden van uw gedwongen isolatie, kan aan uw verklaring dat u zich tengevolge deze redenen steeds gedwongen zag binnen te blijven geen geloof worden gehecht. Dat u geen van de in Afghanistan gangbare talen machtig bent, dat u de redenen waarom uw vader u steeds binnenhield niet aannemelijk kan maken én niet op een geloofwaardige manier kan weergeven waarom u, ondanks de penibele levensomstandigheden, uw land van herkomst niet eerder heeft verlaten, doet besluiten dat uw verklaringen omtrent uw achtergrond niet geloofwaardig zijn.

Gelet op bovenstaande kan maar weinig geloof worden gehecht aan uw beweerde decennialange isolatie in uw huis in Jalalabad. Hiermee rekening houdend kan worden verondersteld dat u dit deed om uw werkelijke verblijfplaats in die periode te verhullen. Er kan dan ook verondersteld worden dat u tot de zeer grote groep hindoes en sikhs behoort die reeds lange tijd geleden het land verliet en zich sindsdien elders heeft gevestigd.

Het is nochtans zeer belangrijk dat u de Belgische asielinstanties een klaar zicht biedt op uw verschillende verblijfplaatsen en levensomstandigheden voor uw komst naar België voor een juiste beoordeling van uw asielaanvraag. Dat u het nalaat een duidelijk en aannemelijk beeld op te hangen van uw achtergrond doet sterk vermoeden dat u de Belgische asielinstanties in de beoordeling van uw nood aan bescherming wil misleiden. Zonder klaar zicht op uw levensomstandigheden en profiel is het voor de Belgische asielinstanties immers onmogelijk uw kennis van uw verblijfplaatsen correct in te schatten. Niet alleen is het geheel onduidelijk hoe u de kennis van de stad Jalalabad, die u doorheen het gehoor op het Commissariaat-generaal ten toon spreidde, verwierf, ook vermag deze kennis niet op te wegen tegen de ongeloofwaardige verklaringen. Hoewel u over enige kennis van Jalalabad beschikt, wijzen meerdere van uw verklaringen op het ingestudeerde karakter ervan. Zo is het veelzeggend dat u enerzijds de naam R. S.(...) opgeeft als hoofd van de gurdwara maar u er anderzijds niet in slaagt om hem op foto te herkennen (CGVS p.6). Dit is zeer merkwaardig. Dat u over het voor uw gemeenschap erg belangrijke incident van de verhinderde crematie in Kabul slechts foutieve informatie weet aan te dragen, spreekt evenmin voor uw verblijf in Afghanistan (CGVS p.8). Zo bent u van mening dat de crematie van een vrouw verhinderd werd, terwijl in feite de oudere L. S.(...) verast moest worden. U gelooft ook dat als oplossing het lichaam naar Pakistan overgebracht werd. In werkelijkheid werd het lichaam bij de dharamsal van Karte Parwan gecremeerd (CGVS p.8). Ook mag het verbazen dat uw kennis over de vroegere machthebbers van Jalalabad behoorlijk pover uitvalt. Zo bekent u zich vrijwel geheel onwetend over de Taliban in Jalalabad en kent u geen enkele naam van een moedjaheddinpartij (CGVS p.3,4). Dit is zeer opmerkelijk. Voorts slaagt u er evenmin in een bankbiljet van 1000 Afghani, dat nochtans tot eind 2002 in omloop was, te herkennen, daar u het briefje verkeerdelijk de waarde van 500 of 5000 Afghani toekent (CGVS p.5). Dat uw echtgenote enerzijds wel op de hoogte is van de sterke aardbeving die Jalalabad en omstreken trof, maar deze aardbeving anderzijds in plaats van slechts twee maanden voor uw vertrek anderhalfjaar voor uw vlucht uit Afghanistan situeert, lijkt het vermoeden van voorafgaande studie te bevestigen (CGVS echtgenote p.4). Bovenstaande vaststellingen wijzen op ernstige lacunes en het ingestudeerde karakter van uw kennis van Jalalabad. Uw kennis van Jalalabad kan dan ook niet opwegen tegen de ongeloofwaardige verklaringen.

Bovenvermelde opmerkingen laten niet toe u de status van vluchteling toe te kennen. Evenmin kan u om deze redenen de status van subsidiaire bescherming worden verleend.

Uit dit alles dient immers te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke en / of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielaanvraag en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De neergelegde documenten kunnen deze appreciatie niet ombuigen. Het is immers algemeen bekend dat Afghaanse documenten gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn in Afghanistan en Pakistan. Bovendien kunnen documenten slechts dienstig zijn indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is gebleken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.2. Een enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 1 van het internationaal verdrag betreffende de status van de vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenconventie), de artikelen 48/2 tot en met 48/5 en artikel 62

van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de algemene motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.4.1. Verzoeker uit kritiek op de inhoud van de bestreden beslissing en voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan, in het licht van de bepalingen betreffende de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2.4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.4.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) verzoeker geen geloofwaardige verklaringen kan afleggen omtrent de door hem geschetste levensomstandigheden, met name de bewering dat hij zo wat zijn gehele leven binnenskamers heeft doorgebracht, noch over zijn leefomgeving in Afghanistan, zodat dit twijfels oproept omtrent verzoekers achtergrond en afkomst; (ii) verzoekers verklaringen over de reden waarom zijn vader hem verbod een beroep uit te oefenen en zelfs om het huis te verlaten weinig aannemelijk zijn; (iii) verzoekers echtgenote antwoord geeft hetwelk botst met verzoekers voorgehouden levensstijl en de situatie van sikhs zoals verzoeker ze schetst; (iv) verzoeker een gebrek aan kennis vertoont aangaande veiligheidsincidenten die zijn geloofsgemeenschap troffen, meer bepaald de dood van sikhs in Jalalabad de laatste negen jaar, zodat wordt getwijfeld aan verzoekers verblijf in deze stad; (v) verzoeker weinig overtuigende uitspraken over zijn talenkennis uit zodat ook dit vraagtekens oproept bij het door hem voorgehouden profiel, achtergrond en de bewering in Afghanistan te hebben gewoond; (vi) verzoeker niet geloofwaardig kan aangeven waarom hij, die beweerdelijk dertig jaar lang een haast ondergedoken leven leidde in penibele omstandigheden in het onveilige Afghanistan, er niet eerder voor heeft gekozen te vluchten naar het voorbeeld van het overgrote deel van Hindoes en Sikhs; (vii) verzoeker ten aanzien van de asielinstanties een situatie schetst die niet overeenkomt met de werkelijkheid en verzoeker de asielinstanties op deze wijze wil verhinderen een onderzoek te verrichten naar zijn herkomst en werkelijke verblijfplaats; (viii) verzoekers kennis van de stad Jalalabad ernstige lacunes en een ingestudeerd karakter vertoont en niet vermog op te wegen tegen zijn ongeloofwaardige verklaringen; (ix) aan verzoekers verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht en (x) verzoeker het de Belgische asielinstanties, door het afleggen van bedrieglijke en/of ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn herkomst en achtergrond, de hieraan verbonden omstandigheden waarin hij in de jaren voor zijn komst naar België werkelijk heeft geleefd, zijn verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien en zijn werkelijke nood aan bescherming, onmogelijk heeft gemaakt om een correct inzicht te krijgen over een kernaspect van zijn asielrelaas en vluchtmotieven, met name zijn werkelijke (familiale) situatie, het al dan niet bestaan van een netwerk in zijn hoofde of van zijn verblijfssituatie of regio van herkomst, zodat hem de status van vluchteling, noch van subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

2.4.5.1. De Raad is van oordeel dat de door verzoeker geschetste vrees moet kunnen worden geobjectiveerd in het licht van de plaats en de omstandigheden waarin hij heeft verbleven om de daadwerkelijke noodzaak aan internationale bescherming te kunnen beoordelen. Verzoeker herhaalt zijn verklaringen met betrekking tot zijn levensomstandigheden en voert aan dat hij geen bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd en bovendien een duidelijk zicht heeft gegeven op zijn reële herkomst en werkelijke verblijfssituatie. Hij benadrukt dat zijn echtgenote hetzelfde relaas betreffende de levensstijl en de gebeurtenissen heeft gegeven, zonder dat er sprake is van tegenstrijdigheden tussen hun beider verklaringen. Het feit dat zijn echtgenote op de vraag in verband met het werk van Sikhs antwoordde: "Waarom niet?", acht verzoeker niet pertinent.

2.4.5.2. Een loutere herhaling van eerder afgelegde verklaringen zijn niet van aard om de uitgebreide motivering aangaande het niet aannemelijk zijn ervan, zoals beoordeeld in de bestreden beslissing, in een ander daglicht te stellen. Verzoeker beweert zijn leven in Afghanistan haast volledig binnenshuis te hebben doorgebracht om veiligheidsredenen, en niet te hebben gewerkt in de winkel van zijn vader omdat die vreesde dat, wanneer de Taliban geld kwamen vragen in diens winkel, en hij geen geld ter beschikking zou hebben, hij gedood zou worden. Evenwel is er vooreerst de vaststelling dat de voorgehouden situatie van de Sikhs in het algemeen en van verzoeker in het bijzonder niet te rijmen valt met het antwoord van verzoeksters echtgenote op de vraag of de Sikhs uit hun parte man doorgaans werkten, met name: "Waarom niet?". Verzoeker stelt thans dat dit antwoord niet pertinent is, maar kan hierin niet worden bijgetreden. De vanzelfsprekendheid waarmee verzoeksters echtgenote antwoordde, is niet verzoenbaar met de levens- en veiligheidssituatie zoals geschetst door hen beiden. Het feit dat er dienaangaande geen tegenstrijdigheden zijn tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Dit klemt des te meer, nu blijkt dat verzoeker er niet van op de hoogte is of er de laatste negen jaar Sikhs werden gedood in Jalalabad. Dit is volstrekt onaannemelijk: voor een persoon die zichzelf op een dermate wijze beperkt ziet in zijn gaan en staan en in een decennialange isolatie leeft precies omwille van de veiligheidssituatie kan worden verwacht dat hij zich erover informeert en op de hoogte blijft, zeker nu uit verzoekers verklaringen ook blijkt dat hij zijn vlucht steeds uitstelde en bleef afwachten tot de situatie zou verbeteren (gehoorverslag CGVS,

administratief dossier stuk 5, p 4). De vaststelling dat verzoeker hieromtrent onwetend is leidt ertoe dat zijn vrees dermate moet worden gerelativeerd dat ze als ongeloofwaardig moet worden beschouwd. Daarbij moet nog in overweging worden genomen dat, zo verzoeker inderdaad niet eerder vluchtte omdat hij steeds hoopte op verbetering, het niet aannemelijk is, zoals dat in de bestreden beslissing wordt gesteld, dat hij naar aanleiding van de grootste verbetering voor de levensomstandigheden in Afghanistan in de jaren direct na de val van het Talibanregime, op dat ogenblik geen punt zette achter zijn ondergedoken leven. Dat verzoeker in dergelijke penibele omstandigheden haast dertig jaar doorbracht, en geen pogingen deed om daar eerder aan te ontsnappen is inderdaad, zoals de verwerende partij ook al stelde, niet geloofwaardig. Ten aanzien van de desbetreffende motieven herhaalt verzoeker de redenen die hij ook al tijdens het gehoor had opgegeven, hetgeen niet van aard is om de pertinente argumenten in de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.4.6.1. Verzoeker stelt dat hij heeft geantwoord op alle vragen over de stad Jalalabad en Afghanistan, en was hieromtrent niet vaag, noch ging het om ingestudeerde kennis. Over het incident met betrekking tot de crematie deden verschillende versies de ronde. Hij heeft mensen herkend, en wat betreft R.S. heeft hij bevestigd dat hij het hoofd van de gurudwara was. De man op de foto, zo stelt hij, was een handelaar. Wat betreft de geldbiljetten citeert verzoeker een passus uit het gehoorverslag en doet hij gelden dat, ondanks het feit de dossierbehandelaar een deel van het biljet van 1000 afghani verborgen hield, hij toch bepaalde precieze informatie kon geven en hij een zeer goede kennis bleek te hebben van het Afghaanse geld.

2.4.6.2. In de bestreden beslissing wordt uitgebreid gemotiveerd om welke redenen de door verzoeker geëtaleerde kennis over de stad niet opweegt tegen de vaagheden en onduidelijkheden met betrekking tot zijn levensomstandigheden. Zo zijn er de vaststellingen van de verwerende partij dat verzoeker er niet in slaagt om het hoofd van de gurudwara op foto te herkennen, foutieve informatie verstrekt over de verhinderde crematie in Kabul, terwijl dit incident van groot belang was voor zijn gemeenschap, zijn kennis over de vroegere machthebbers van Jalalabad behoorlijk pover uitvalt om de in de bestreden beslissing vermelde redenen, en de kennis van zijn echtgenote over de aardbeving die Jalalabad trof dan weer ondermijnd wordt door het feit dat deze gebeurtenis volledig verkeerd in de tijd wordt gesitueerd.

Verzoeker slaagt er niet in de conclusie van de verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. De lacunes in de kennis van verzoeker en zijn echtgenote, die zich op hetzelfde asielrelaas beroept, kunnen niet worden rechtgezet door de kennis die hij wel bleek te hebben en wijzen inderdaad op het ingestudeerd karakter ervan. Dat over de crematie verschillende versies de ronde deden, is een blote bewering, zonder meer, die dus geen verantwoording biedt voor het feit dat verzoeker hierover verkeerde informatie verstrekte. Hetzelfde kan gesteld worden over de foto die aan verzoeker werd voorgelegd: de Raad ziet niet in hoe een eenvoudige vergroting van een foto, zonder meer, een aanwijzing zou kunnen zijn van het feit dat de verwerende partij ten onrechte zou hebben gemeend dat het de beeltenis is van R.S., hoofd van de gurudwara. Wat het briefje van 1000 Afghani betreft, en verzoekers bewering dat het voor een deel door de dossierbehandelaar verborgen werd gehouden, is de Raad van oordeel dat niet is aangetoond dat dit inderdaad zo gebeurd is, nu daarover geen opmerkingen zijn terug te vinden in het gehoorverslag, en, vooral, dat het niet herkennen van dit briefje op zich wellicht niet tot de hier bestreden weigeringsbeslissing zou kunnen hebben geleid, maar één van de vele elementen is die wijzen op verzoekers gebrekkige kennis van de concrete levensomstandigheden waarin hij zou hebben geleefd en die niet kan worden verantwoord door zijn vergoelijkingsen. Overigens dient er nog op te worden gewezen dat het gehoor bij de verwerende partij wordt geleid door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven (RvS 18 juni 2004, nr. 132.673; RvS 26 juni 2002, nr. 108.470) of nog ten onrechte zou stellen dat de asielzoeker fouten zou hebben gemaakt bij het herkennen van bepaalde personen.

2.4.7.1. De voorgaande, door verzoeker niet ontwrichte vaststellingen, worden nog versterkt door deze met betrekking tot de talenkennis van verzoeker. Ten aanzien van de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing, stelt verzoeker dat de moslims in zijn streek het Dari spreken en de sikhs het Punjabi. Verzoeker heeft, zo stelt hij, nooit beweerd dat hij het Dari perfect machtig was en verwijst naar het gehoorverslag luidens hetwelk hij inderdaad zou hebben verklaard dat hij het Dari kent maar niet zo goed kan spreken, maar wel de voornaamste zinnen en woorden kent. De verwerende partij, zo

gaat hij verder, stelt ten onrechte dat verzoeker het Dari niet kon leren door het andere mensen te horen spreken.

2.4.7.2. Verzoeker erkent dat hij zich geen van de talen die in Afghanistan worden gesproken, volledig eigen heeft gemaakt. Voor iemand die steeds in Jalalabad heeft gewoond, zelfs in de door verzoeker geschetste omstandigheden, is dit weinig aannemelijk. Bovendien kan niet worden voorbijgegaan aan het feit dat, zoals dat in de bestreden beslissing is gesteld en in de stukken van het administratief dossier is terug te vinden, Jalalabad hoofdzakelijk wordt bewoond door Pashtouns. Waar verzoeker dus stelt dat de moslims rondom hem Dari spraken blijft het bij een loutere bewering, die niet te rijmen valt met de bevindingen van de verwerende partij. Dat verzoeker, die het Pashtou helemaal niet kent, dan uitgerekend enkele woorden Dari zou hebben geleerd tijdens die zeldzame keren dat hij op de markt kwam, is in die omstandigheden inderdaad, zoals de verwerende partij reeds stelde, niet aannemelijk en doet verder afbreuk aan verzoekers verklaringen omtrent zijn verblijfplaats voor zijn komst naar België.

2.4.8. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de verwerende partij op grond van pertinente en draagkrachtige motieven tot de conclusie is kunnen komen dat verzoeker zijn voorgehouden leefomstandigheden en verblijf in Jalalabad niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers argument dat hij en zijn echtgenote een lage scholingsgraad hebben doet daaraan geen afbreuk : deze scholingsgraad heeft immers geen invloed op het feit dat verzoeker geen van de gangbare talen in Afghanistan machtig is, dat hij zijn penibele levensomstandigheden en de redenen daarvoor niet aannemelijk heeft kunnen maken en dat hij niet op een geloofwaardige wijze kon aantonen waarom hij deze omstandigheden niet eerder ontvluchtte, als was het maar door een ander leven te gaan leiden in de periode onmiddellijk na de val van het Talibanregime. Bovendien heeft verzoeker er zelf op gewezen dat hij bepaalde informatie wel had kunnen verstrekken, zodat niet valt in te zien hoe zijn beweerde lage scholingsgraad de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zouden kunnen stellen.

2.4.9.1. Verzoeker doet nog gelden dat hij Afghanistan pas verlaten heeft toen het totaal onmogelijk bleek er nog te blijven na de aanval op zijn vrouw en de ontvoering van haar vriendin. Zijn vrouw en dochter waren in levensgevaar, zo stelt hij, en de verwerende partij heeft geen enkele opmerking gemaakt betreffende dit incident. Bovendien is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, en de beginselen van behoorlijk bestuur, zo stelt hij, door geen zorgvuldig onderzoek te voeren naar de authenticiteit van de door hem neergelegde documenten en zich enkel te beperken te verwijzen naar de makkelijke vervalsbaarheid ervan.

2.4.9.2. Zoals reeds eerder werd gesteld is het, met het oog op de objectivering van verzoekers vrees, de eventuele mogelijkheden tot bescherming en het bestaan van een intern vluchtalternatief, noodzakelijk om een duidelijk zicht te krijgen op het hele asielrelaas, niet alleen wat de waarachtigheid betreft van de feiten, maar ook wat de plaats en de omstandigheden betreft waar ze zich hebben afgespeeld. Gelet op het feit dat hiervoor reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn vlucht naar België in Jalalabad verbleef, kon de verwerende partij zich genoegzaam tot deze vaststellingen beperken en het asielrelaas alleen al om deze pertinente en draagkrachtige redenen ongeloofwaardig bevinden en besluiten dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

2.4.9.3. Wat betreft de bijgebrachte documenten, gaat verzoeker eraan voorbij dat niet alleen wordt gesteld dat ze makkelijk te vervalsen zijn, doch ook dat documenten slechts dienstig kunnen zijn indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Hiervoor werd reeds vastgesteld dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen aflegde, zodat de combinatie van deze factor samen met het in omloop zijn van valse Afgaanse documenten –hetgeen verzoeker niet ontkent- de verwerende partij genoegzaam kon doen besluiten dat ze de ongeloofwaardigheid van het relaas niet konden ombuigen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, is niet aangetoond. Immers, verzoeker werd door de verwerende partij gehoord en kreeg tijdens dit gehoor, tijdens hetwelk hij werd bijgestaan door een tolk, de gelegenheid om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat hij de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze heeft beoordeeld en zijn beslissing heeft genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak, daarin begrepen de door

verzoeker aangebrachte bewijsstukken. Het feit dat ze als niet dienstig worden afgedaan ten bewijze van de ingeroepen vrees doet daaraan geen afbreuk.

2.5. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat in zijnen hoofde een geponde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin kan worden aangenomen.

2.6.1. Verzoeker doet nog gelden dat gelet op zijn feitenrelaas en de nog steeds aanwezig zijnde conflictsituatie in Afghanistan, hij voldoet aan de voorwaarden om subsidiaire bescherming te genieten.

2.6.2. Verzoekers asielrelaas werd hiervoor ongeloofwaardig bevonden. De Raad meent dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a of b van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, in het bijzonder wat betreft de situatie als voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De aanvrager van deze beschermingsstatus kan evenwel, met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Daartoe is het noodzakelijk dat de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst worden aangetoond om uit te sluiten dat verzoeker gelet op artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet, afkomstig zou zijn uit een streek waar geen risico aanwezig is. De hiervoor vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas strekt zich uit tot de bevinding dat verzoeker zijn verblijf in Jalalabad niet aannemelijk heeft gemaakt, zodat hij zelf de vaststelling van het bestaan van het voormelde verband onmogelijk heeft gemaakt, en de subsidiaire beschermingsstatus ook om die reden niet kan worden toegekend.

2.7. De verwerende partij is op grond van pertinente en draagkrachtige motieven tot de conclusie kunnen komen dat verzoeker noch een vrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, nog een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van deze artikelen is derhalve evenmin aangetoond, net zomin al een schending van het redelijkheidsbeginsel, nu de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS